

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 350

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

26 września 2016

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 350/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 350/02

Sprawa C-660/13: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – Rada Unii Europejskiej/ Komisja Europejska (Skarga o stwierdzenie nieważności — Stosunki zewnętrzne Unii Europejskiej — Dostęp Konfederacji Szwajcarskiej do rynku wewnętrznego — Wkład finansowy Konfederacji Szwajcarskiej na rzecz spójności gospodarczej i społecznej w rozszerzonej Unii — Protokół ustaleń w sprawie wkładu finansowego Konfederacji Szwajcarskiej przeznaczonego dla państw członkowskich objętych rozszerzeniem z 2004 r. — Rozszerzenie Unii o Republikę Chorwacji — Addendum do protokołu ustaleń w sprawie wkładu finansowego Konfederacji Szwajcarskiej na rzecz Republiki Chorwacji — Podpisanie addendum przez Komisję Europejską w imieniu Unii bez uprzedniego uzyskania upoważnienia ze strony Rady Unii Europejskiej — Kompetencja — Artykuł 13 ust. 2, art. 16 ust. 1 i 6 i art. 17 ust. 1 TUE — Zasady kompetencji powierzonych, równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy) 2

PL

2016/C 350/03	Sprawa C-469/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Masterrind GmbH/Hauptzollamt Hamburg-Jonas [Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Rozporządzenie (WE) nr 1/2005 — Ochrona zwierząt podczas transportu — Długotrwałe przewozy — Punkt 1.4 lit. d) rozdziału V załącznika I — Casy trwania podróży oraz okresy odpoczynku zwierząt podczas transportu — Transport bydła — Pojęcie wystarczającego okresu odpoczynku trwającego przynajmniej jedną godzinę — Możliwość kilkukrotnego przerwania transportu — Artykuł 22 — Opóźnienia podczas transportu — Rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i (UE) nr 817/2010 — Refundacje wywozowe — Wymogi związane z dobrostanem żywego bydła w czasie transportu — Rozporządzenie nr 817/2010 — Artykuł 2 ust. 2–4 — Urzędowy lekarz weterynarii w miejscu wywozu — Sprawozdanie lub wpis w dokumencie stanowiącym dowód opuszczenia przez zwierzęta obszaru celnego Unii w zakresie przestrzegania lub nieprzestrzegania obowiązujących przepisów rozporządzenia nr 1/2005 — Niezadowalające wyniki przeprowadzonych kontroli — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) — Wiążący lub niewiążący charakter wspomnianego wpisu względem organu krajowego właściwego w zakresie wypłaty refundacji wywozowych]	3
2016/C 350/04	Sprawa C-543/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle – Belgia) – Ordre des barreaux francophones et germanophone i in., Jimmy Tessens i in., Orde van Vlaamse Balies, Ordre des avocats du barreau d’Arlon i in./Conseil des ministres (Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Ważność i wykładnia dyrektywy — Usługi świadczone przez adwokatów — Opodatkowanie VAT — Prawo do skutecznego środka prawnego — Równość broni — Pomoc prawna)	4
2016/C 350/05	Sprawa C-57/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – United Video Properties Inc./Telenet NV (Odesłanie prejudycjalne — Prawa własności intelektualnej — Dyrektywa 2004/48/WE — Artykuł 14 — Koszty sądowe — Koszty adwokackie — Zwrot ryczałtowy — Kwoty maksymalne — Koszty doradcy dysponującego wiedzą techniczną — Zwrot — Wymóg istnienia nieprawidłowego zachowania strony przegrywającej)	5
2016/C 350/06	Sprawa C-80/15: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg – Niemcy) – Robert Fuchs AG/Hauptzollamt Lörrach (Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Wspólna taryfa celna — Procedura odprawy czasowej ze zwolnieniem z należności celnych — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Warunki całkowitego zwolnienia z należności przywozowych — Środki transportu powietrznego zarejestrowane poza obszarem celnym Unii i używane przez podmiot z siedzibą poza tym obszarem — Artykuł 555 ust. 1 lit. a) — Użytkowanie w celach handlowych — Pojęcie — Używanie helikopterów przez szkołę lotniczą dla celów płatnych lotów szkoleniowych prowadzonych przez instruktora i kursanta — Wyłączenie)	5
2016/C 350/07	Sprawa C-102/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla – Węgry) – Gazdasági Versenyhivatal/Siemens Aktiengesellschaft Österreich (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Przedmiotowy zakres zastosowania — Powództwo o zwrot nienależnego świadczenia — Bezpodstawne wzbogacenie — Wierzytelność, u której podstaw leży bezzasadny zwrot grzywny nałożonej z powodu naruszenia prawa konkurencji)	6
2016/C 350/08	Sprawa C-147/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Città Metropolitana di Bari, dawniej Provincia di Bari/Edilizia Mastrodonato Srl (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona środowiska naturalnego — Gospodarowanie odpadami — Dyrektywa 2006/21/WE — Artykuł 10 ust. 2 — Wypełnianie wyrobisk poeksploatacyjnych odpadami innymi niż odpady wydobywcze — Składowanie lub odzysk wspomnianych odpadów)	7

2016/C 350/09	Sprawa C-168/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Prešov – Słowacja) – Milena Tomášová/ Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti SR, Pohotovosť s.r.o. (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenci- kich — Umowa kredytu zawierająca nieuczciwy warunek — Egzekucja wyroku sądu polubownego wydanego w oparciu o ten warunek — Odpowiedzialność państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom w wyniku naruszenia prawa Unii, które można przypisać sądowi krajowemu — Przesłanki powstania odpowiedzialności — Istnienie wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii) .	7
2016/C 350/10	Sprawa C-191/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Verein für Konsumenteninformation/Amazon EU Sàrl (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenia (WE) nr 864/2007 i (WE) nr 593/2008 — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Ochrona danych — Dyrektywa 95/46/WE — Umowy sprzedaży zawierane przez Internet z konsumentami zamieszkałymi w innych państwach członkowskich — Nieuczciwe warunki umowne — Warunki ogólne zawierające postanowienie o wyborze prawa właściwego, którym ma być prawo państwa członkowskiego siedziby spółki — Ustalenie prawa właściwego do oceny niedozwolonego charakteru postanowień ogólnych warunków umownych w ramach powództwa o zaprzestanie szkodliwych praktyk — Ustalenie prawa regulującego przetwarzanie danych osobowych konsumentów)	8
2016/C 350/11	Sprawa C-240/15: Wyrok Trybunału (duga izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze (Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21/WE — Artykuł 3 — Bezstronność i niezależność krajowych organów regulacyjnych — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuł 12 — Opłaty administracyjne — Objęcie krajowego organu regulacyjnego zakresem zastosowania przepisów obowiązujących w dziedzinie finansów publicznych oraz przepisów przewidujących ograniczenie i racjonalizację wydatków administracji publicznej)	9
2016/C 350/12	Sprawa C-330/15 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – Johannes Tomana i in./ Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Odwołanie — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom należącym do rządu Zimbabwe albo osobom i podmiotom z nimi powiązanym — Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Umieszczenie nazwisk lub nazw skarżących w wykazie)	10
2016/C 350/13	Sprawa C-332/15: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Treviso – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Giuseppemu Astonemu (Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 167, 168, 178–182, 193, 206, 242, 244, 250, 252 i 273 — Prawo do odliczenia podatku VAT — Wymogi materialne — Wymogi formalne — Termin zawity — Przepisy krajowe wykluczające prawo do odliczenia w wypadku nieprzestrzegania większości wymogów formalnych — Oszustwo podatkowe)	10
2016/C 350/14	Sprawa C-379/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Association France Nature Environnement/Premier ministre; Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena skutków wywieranych przez niektóre plany i programy na środowisko naturalne — Akt prawa krajowego niezgodny z prawem Unii — Skutki prawne — Uprawnienie sądu krajowego do czasowego utrzymania w mocy niektórych skutków takiego aktu — Artykuł 267 akapit trzeci TFUE — Obowiązek skierowania do Trybunału wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)	11

2016/C 350/15	Sprawa C-423/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – Nils-Johannes Kratzer/R+V Allgemeine Versicherung AG (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 3 ust. 1 lit. a) — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość szans oraz równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Artykuł 14 ust. 1 lit. a) — Zakres stosowania — Pojęcie „dostępu do zatrudnienia, do prowadzenia działalności na własny rachunek oraz wykonywania zawodu” — Zgłoszenie kandydatury na stanowisko w celu uzyskania formalnego statusu kandydata jedynie po to, by dochodzić odszkodowania z powodu dyskryminacji — Nadużycie prawa)	12
2016/C 350/16	Sprawa C-457/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Vattenfall Europe Generation AG/Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Czasowy zakres stosowania — Chwila powstania obowiązku związanego z handlem uprawnieniami do emisji — Artykuł 3 — Załącznik I — Pojęcie instalacji — Działania służące spalaniu paliwa w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW)	13
2016/C 350/17	Sprawa C-289/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 maja 2016 r. – Kamin und Grill Shop GmbH/Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main e.V.	14
2016/C 350/18	Sprawa C-354/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgerichts Verden (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2016 r. – Ute Kleinsteuber/Mars GmbH	14
2016/C 350/19	Sprawa C-390/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Törvényszék (Węgry) w dniu 13 lipca 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Dánielowi Bertoldowi Ladzie	15
2016/C 350/20	Sprawa C-391/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 14 lipca 2016 r. – M/Ministerstvo vnitra	16
2016/C 350/21	Sprawa C-392/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 13 lipca 2016 r. – Marcu Dumitru/Agentia Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București	16
2016/C 350/22	Sprawa C-422/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Trier (Niemcy) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – Verband Sozialer Wettbewerb e.V./TofuTown.com GmbH	17
2016/C 350/23	Sprawa C-423/14 P: Odwołanie od wyroku wydanego w dniu 2 czerwca 2016 r. w sprawie T-723/14, HX/Rada, wniesione w dniu 1 sierpnia 2016 r. przez HX	18
2016/C 350/24	Sprawa C-426/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – Secretary of State for the Home Department/Franco Vomero	19
Sąd		
2016/C 350/25	Sprawa T-371/16: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2016 r. – BP Aromatics/Komisja	20
2016/C 350/26	Sprawa T-373/16: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2016 r. – Victaulic Europe/Komisja	20
2016/C 350/27	Sprawa T-383/16: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2016 r. – Tri Ocean Energy/Rada	21
2016/C 350/28	Sprawa T-388/16: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2016 r. – Eval Europe/Komisja	22
2016/C 350/29	Sprawa T-420/16: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – SJM Coordination Center/Komisja	23

2016/C 350/30	Sprawa T-434/16: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – Sensi Vigne & Vini/EUIPO – El Grifo (CONTADO DEL GRIFO)	24
2016/C 350/31	Sprawa T-439/16: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – holyGhost/EUIPO – CBM (holyGhost)	25
2016/C 350/32	Sprawa T-444/16: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2016 r. – Vasco Group i Astra Sweets/Komisja	26
2016/C 350/33	Sprawa T-447/16: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2016 r. – Pirelli Tyre/EUIPO – Yokohama Rubber (przedstawienie bieżnika opony)	27

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 350/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 343 z 19.9.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 335 z 12.9.2016

Dz.U. C 326 z 5.9.2016

Dz.U. C 314 z 29.8.2016

Dz.U. C 305 z 22.8.2016

Dz.U. C 296 z 16.8.2016

Dz.U. C 287 z 8.8.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – Rada Unii Europejskiej/Komisja Europejska**(Sprawa C-660/13) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Stosunki zewnętrzne Unii Europejskiej — Dostęp Konfederacji Szwajcarskiej do rynku wewnętrznego — Wkład finansowy Konfederacji Szwajcarskiej na rzecz spójności gospodarczej i społecznej w rozszerzonej Unii — Protokół ustaleń w sprawie wkładu finansowego Konfederacji Szwajcarskiej przeznaczonego dla państw członkowskich objętych rozszerzeniem z 2004 r. — Rozszerzenie Unii o Republikę Chorwacji — Addendum do protokołu ustaleń w sprawie wkładu finansowego Konfederacji Szwajcarskiej na rzecz Republiki Chorwacji — Podpisanie addendum przez Komisję Europejską w imieniu Unii bez uprzedniego uzyskania upoważnienia ze strony Rady Unii Europejskiej — Kompetencja — Artykuł 13 ust. 2, art. 16 ust. 1 i 6 i art. 17 ust. 1 TUE — Zasady kompetencji powierzonych, równowagi instytucjonalnej i lojalnej współpracy)

(2016/C 350/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Elera-San Miguel Hurtado, P. Mahnič i E. Finnegan, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony skarżącej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, E. Ruffer i M. Hedvábná, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i B. Beutler, pełnomocnicy), Republika Grecka (przedstawiciele: S. Chala i M. Tassopoulou, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, F. Fize i N. Rouam, pełnomocnicy), Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriauciūnas i J. Nasutavičienė, pełnomocnicy), Węgry (przedstawiciele: M. Fehér i G. Szima, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, M. Gijzen i M. Noort, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik), Republika Finlandii (przedstawiciele: J. Heliskoski i H. Leppo, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: J. Kraehling, C. Brodie, S. Behzadi-Spencer i E. Jenkinson, pełnomocnicy, wspierani przez J. Holmesa, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i T. Scharf, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2013) 6355 final z dnia 3 października 2013 r. w sprawie podpisania addendum do protokołu ustaleń w sprawie wkładu finansowego Konfederacji Szwajcarskiej.
- 2) Utrzymuje się w mocy skutki decyzji Komisji C(2013) 6355 final do momentu wejścia w życie, w rozsądnym terminie, nowej decyzji mającej ją zastąpić.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

- 4) Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Francuska, Republika Litewska, Węgry, Królestwo Niderlandów, Rzeczpospolita Polska, Republika Finlandii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Masterrind GmbH/Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-469/14) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Rozporządzenie (WE) nr 1/2005 — Ochrona zwierząt podczas transportu — Długotrwałe przewozy — Punkt 1.4 lit. d) rozdziału V załącznika I — Casy trwania podróży oraz okresy odpoczynku zwierząt podczas transportu — Transport bydła — Pojęcie wystarczającego okresu odpoczynku trwającego przynajmniej jedną godzinę — Możliwość kilkukrotnego przerwania transportu — Artykuł 22 — Opóźnienia podczas transportu — Rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i (UE) nr 817/2010 — Refundacje wywozowe — Wymogi związane z dobrostanem żywego bydła w czasie transportu — Rozporządzenie nr 817/2010 — Artykuł 2 ust. 2–4 — Urzędowy lekarz weterynarii w miejscu wywozu — Sprawozdanie lub wpis w dokumencie stanowiącym dowód opuszczenia przez zwierzęta obszaru celnego Unii w zakresie przestrzegania lub nieprzestrzegania obowiązujących przepisów rozporządzenia nr 1/2005 — Niezadowalające wyniki przeprowadzonych kontroli — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) — Wiążący lub niewiążący charakter wspomnianego wpisu względem organu krajowego właściwego w zakresie wypłaty refundacji wywozowych]

(2016/C 350/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Masterrind GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Sentencja

- 1) Punkt 1.4 lit. d) rozdziału V załącznika I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywę 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 należy interpretować w ten sposób, że w ramach transportu drogowego zwierząt należących do wymienionych tam gatunków, w szczególności do gatunku bydła z wyjątkiem cieląt, po pierwsze, okres odpoczynku pomiędzy okresami przemieszczania może w zasadzie trwać dłużej niż jedną godzinę. Jeśli jednak ów czas trwania przekracza jedną godzinę, nie może on być taki, że w konkretnych warunkach, w których przebiega ów odpoczynek i transport rozpatrywany jako całość, stanowiłby on ryzyko zranienia lub niepotrzebnego cierpienia dla transportowanych zwierząt. Ponadto łączne czasy trwania podróży i odpoczynku, takie jak te przewidziane w pkt 1.4 lit. d) rozdziału V, nie mogą przekraczać 29 godzin, z zastrzeżeniem możliwości przedłużenia ich o 2 godziny dla dobra zwierząt zgodnie z pkt 1.8 tego rozdziału, i to bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 22 wspomnianego rozporządzenia w razie wystąpienia nieprzewidzianych okoliczności. Po drugie, okresy przemieszczania, z których każdy wynosi maksymalnie 14 godzin, mogą zawierać jeden okres postoju lub kilka takich okresów. Owe okresy postoju powinny zostać dodane do okresów przemieszczania celem obliczenia całkowitego czasu trwania okresu przemieszczania sięgającego maksymalnie 14 godzin, na który się one składają.

- 2) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 817/2010 z dnia 16 września 2010 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do wymagań dotyczących przyznania refundacji wywozowych związanych z dobrostanem żywego bydła w czasie transportu należy interpretować w ten sposób, że organ właściwy w zakresie wypłaty refundacji wywozowych dotyczących bydła nie jest związany wpisem umieszczonym przez urzędowego lekarza weterynarii w miejscu wywozu na dokumencie stanowiącym dowód opuszczenia przez odnośne zwierzęta obszaru celnego Unii Europejskiej, gdy zgodnie z tym wpisem obowiązujące przepisy rozporządzenia nr 1/2005 nie były przestrzegane w ramach transportu tych zwierząt w odniesieniu do nich wszystkich lub ich części.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 19.1.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle – Belgia) – Ordre des barreaux francophones et germanophone i in., Jimmy Tessens i in., Orde van Vlaamse Balies, Ordre des avocats du barreau d’Arlon i in./Conseil des ministres

(Sprawa C-543/14) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Ważność i wykładnia dyrektywy — Usługi świadczone przez adwokatów — Opodatkowanie VAT — Prawo do skutecznego środka prawnego — Równość broni — Pomoc prawna)

(2016/C 350/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Ordre des barreaux francophones et germanophone i in., Jimmy Tessens i in., Orde van Vlaamse Balies, Ordre des avocats du barreau d’Arlon i in.

Strona pozwana: Conseil des ministres

Przy udziale: Association Syndicale des Magistrats ASBL, Conseil des barreaux européens

Sentencja

- 1) Badanie art. 1 ust. 2 oraz art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w świetle prawa do skutecznego środka prawnego i zasady równości broni zagwarantowanych w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie wykazało żadnego elementu mającego wpływ na ich ważność w zakresie, w jakim przepisy te nakładają podatek od wartości dodanej na usługi świadczone przez adwokatów na rzecz podmiotów, które nie korzystają z pomocy prawnej w ramach krajowego systemu pomocy prawnej.
- 2) Artykuł 9 ust. 4 i 5 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r., nie może być powoływany do celów oceny ważności art. 1 ust. 2 oraz art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112.
- 3) Artykuł 132 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że usługi świadczone przez adwokatów na rzecz podmiotów, które korzystają z pomocy prawnej w ramach krajowego systemu pomocy prawnej, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, nie są zwolnione z podatku od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – United Video Properties Inc./Telenet NV

(Sprawa C-57/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawa własności intelektualnej — Dyrektywa 2004/48/WE — Artykuł 14 — Koszty sądowe — Koszty adwokackie — Zwrot ryczałtowy — Kwoty maksymalne — Koszty doradcy dysponującego wiedzą techniczną — Zwrot — Wymóg istnienia nieprawidłowego zachowania strony przegrywającej)

(2016/C 350/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: United Video Properties Inc.

Strona pozwana: Telenet NV

Sentencja

- 1) Artykuł 14 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, które przewiduje, że strona przegrywająca sprawę pokrywa koszty sądowe poniesione przez stronę wygrywającą, daje sędziemu orzekającemu w przedmiocie tych kosztów możliwość uwzględnienia specyfiki rozpatrywanej przez niego sprawy i zawiera system stawek ryczałtowych w zakresie zwrotu kosztów adwokackich, pod warunkiem, że stawki te zapewniają, by koszty ponoszone przez stronę przegrywającą były rozsądne, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego. Jednakże art. 14 tej dyrektywy sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu przewidującemu stawki ryczałtowe, które – ze względu na zbyt niskie maksymalne kwoty – nie zapewniają, by co najmniej znaczna i stosowna część rozsądnych kosztów poniesionych przez stronę wygrywającą została pokryta przez stronę przegrywającą.
- 2) Artykuł 14 dyrektywy 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym przewidującym zwrot kosztów doradcy dysponującego wiedzą techniczną tylko w przypadku nieprawidłowego zachowania strony przegrywającej, w zakresie, w jakim koszty te są bezpośrednie i ściśle związane z postępowaniem sądowym mającym na celu zapewnienie poszanowania prawa własności intelektualnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg – Niemcy) – Robert Fuchs AG/Hauptzollamt Lörrach

(Sprawa C-80/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Wspólna taryfa celna — Procedura odprawy czasowej ze zwolnieniem z należności celnych — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Warunki całkowitego zwolnienia z należności przywozowych — Środki transportu powietrznego zarejestrowane poza obszarem celnym Unii i używane przez podmiot z siedzibą poza tym obszarem — Artykuł 555 ust. 1 lit. a) — Użytkowanie w celach handlowych — Pojęcie — Używanie helikopterów przez szkołę lotniczą dla celów płatnych lotów szkoleniowych prowadzonych przez instruktora i kursanta — Wylączenie)

(2016/C 350/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Robert Fuchs AG

Strona pozwana: Hauptzollamt Lörrach

Sentencja

Artykuł 555 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny zmieniony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2286/2003 z dnia 18 grudnia 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że loty wykonywane odpłatnie celem szkolenia z zakresu pilotażu helikopterem, na pokładzie którego znajdują się kursant i instruktor lotu, nie mogą być uznane za użytkowanie w celach handlowych środka transportu w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla – Węgry) – Gazdasági Versenyhivatal/Siemens Aktiengesellschaft Österreich

(Sprawa C-102/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Przedmiotowy zakres zastosowania — Powództwo o zwrot nienależnego świadczenia — Bezpodstawne wzbogacenie — Wierzytelność, u której podstaw leży bezzasadny zwrot grzywny nałożonej z powodu naruszenia prawa konkurencji)

(2016/C 350/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gazdasági Versenyhivatal

Strona pozwana: Siemens Aktiengesellschaft Österreich

Sentencja

Powództwo o zwrot nienależnego świadczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, takie jak powództwo wytoczone w postępowaniu głównym, u którego podstawy leży zwrot grzywny nałożonej w ramach postępowania w sprawie z zakresu prawa konkurencji, nie należy do kategorii „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 26.5.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Città Metropolitana di Bari, dawniej Provincia di Bari/Edilizia Mastrodonato Srl

(Sprawa C-147/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona środowiska naturalnego — Gospodarowanie odpadami — Dyrektywa 2006/21/WE — Artykuł 10 ust. 2 — Wypełnianie wyrobisk poeksploatacyjnych odpadami innymi niż odpady wydobywcze — Składowanie lub odzysk wspomnianych odpadów)

(2016/C 350/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Città Metropolitana di Bari, dawniej Provincia di Bari

Strona pozwana: Edilizia Mastrodonato Srl

Sentencja

Artykuł 10 ust. 2 dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE należy interpretować w ten sposób, że nie skutkuje on objęciem przepisami dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów wypełniania wyrobiska kamieniołomu odpadami innymi niż odpady wydobywcze, w przypadku gdy proces ten stanowi odzysk tych odpadów, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Prešov – Słowacja) – Milena Tomášová/Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti SR, Pohotovosť s.r.o.

(Sprawa C-168/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Umowa kredytu zawierająca nieuczciwy warunek — Egzekucja wyroku sądu polubownego wydanego w oparciu o ten warunek — Odpowiedzialność państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom w wyniku naruszenia prawa Unii, które można przypisać sądowi krajowemu — Przesłanki powstania odpowiedzialności — Istnienie wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii)

(2016/C 350/09)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Prešov

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Milena Tomášová

Strona pozwana: Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti SR, Pohotovosť s.r.o.

przy udziale: Združenje na ochranu občana spotrebitelja HOOS

Sentencja

- 1) Odpowiedzialność państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom w wyniku naruszenia prawa Unii przez orzeczenie sądu krajowego może powstać jedynie wtedy, gdy orzeczenie to wydaje sąd tego państwa członkowskiego orzekający w ostatniej instancji, czego zbadanie w odniesieniu do sporu stanowiącego przedmiot postępowania głównego należy do sądu odsyłającego. Jeśli tak jest, orzeczenie tego sądu krajowego orzekającego w ostatniej instancji może stanowić wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii mogące powodować powstanie rzeczowej odpowiedzialności jedynie wtedy, gdy poprzez wydanie owego orzeczenia wspomniany sąd w sposób oczywisty narusza obowiązujące prawo lub gdy naruszenie to zachodzi pomimo istnienia utrwalonego orzecznictwa Trybunału w danej dziedzinie.

Nie można uznać, że sąd krajowy, który przed datą wydania przez Trybunał wyroku z dnia 4 czerwca 2009 r., Pannon GSM (C-243/08, EU:C:2009:350) wstrzymał się – w ramach postępowania egzekucyjnego dotyczącego wyroku sądu polubownego uwzględniającego żądanie zapłaty wierzytelności na podstawie warunku umowy, który należy uznać za nieuczciwy w rozumieniu dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich – z dokonaniem z urzędu oceny nieuczciwego charakteru tego warunku, chociaż dysponował niezbędnymi w tym celu informacjami w zakresie okoliczności prawnych i faktycznych, naruszył w oczywisty sposób orzecznictwo Trybunału w tej dziedzinie i w związku z tym dopuścił się wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii.

- 2) Zasady dotyczące naprawienia szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa Unii, takie jak odnoszące się do oszacowania wysokości takiej szkody lub związku między żądaniem takiego naprawienia a innymi ewentualnie dostępnymi środkami prawnymi, ustalane są w prawie krajowym każdego państwa członkowskiego z poszanowaniem zasad równowagi i skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Verein für Konsumenteninformation/Amazon EU Sàrl

(Sprawa C-191/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenia (WE) nr 864/2007 i (WE) nr 593/2008 — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Ochrona danych — Dyrektywa 95/46/WE — Umowy sprzedaży zawierane przez Internet z konsumentami zamieszkałymi w innych państwach członkowskich — Nieuczciwe warunki umowne — Warunki ogólne zawierające postanowienie o wyborze prawa właściwego, którym ma być prawo państwa członkowskiego siedziby spółki — Ustalenie prawa właściwego do oceny niedozwolonego charakteru postanowień ogólnych warunków umownych w ramach powództwa o zaprzestanie szkodliwych praktyk — Ustalenie prawa regulującego przetwarzanie danych osobowych konsumentów)

(2016/C 350/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verein für Konsumenteninformation

Strona pozwana: Amazon EU Sàrl

Sentencja

- 1) Wykładni rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych („Rzym I”) i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 864/2007 z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) należy dokonywać w ten sposób, że bez uszczerbku dla art. 1 ust. 3 każdego z tych rozporządzeń prawo właściwe dla powództwa o zaprzestanie szkodliwych praktyk w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów, skierowanego przeciwko stosowaniu kwestionowanych niedozwolonych postanowień umownych przez mające siedzibę w państwie członkowskim przedsiębiorstwo, które zawiera umowy w handlu elektronicznym z konsumentami mającymi miejsce zamieszkania w innych państwach członkowskich, w szczególności w państwie sądu orzekającego, należy ustalić zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007, podczas gdy prawo właściwe dla oceny danego postanowienia umownego powinno zawsze być ustalane na podstawie rozporządzenia nr 593/2008, bez względu na to, czy oceny tej dokonuje się w kontekście powództwa indywidualnego, czy powództwa zbiorowego.
- 2) Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że postanowienie ogólnych warunków sprzedaży przedsiębiorcy, które nie zostało indywidualnie wynegocjowane, a zgodnie z którym prawo państwa członkowskiego siedziby tego przedsiębiorcy reguluje umowę zawartą w obrocie elektronicznym z konsumentem, jest niedozwolone w zakresie, w jakim wprowadza tego konsumenta w błąd, dając mu do zrozumienia, że jedynie prawo tego państwa członkowskiego znajduje zastosowanie do umowy, i nie informując go o tym, iż korzysta on również, na podstawie art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008, z ochrony zapewnianej mu przez bezwzględnie wiążące przepisy prawa, które byłoby właściwe w braku tej klauzuli – czego zbadanie należy do sądu krajowego w świetle wszystkich istotnych okoliczności sprawy.
- 3) Wykładni art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy dokonywać w ten sposób, że przetwarzanie danych osobowych dokonywane przez przedsiębiorstwo handlu elektronicznego jest regulowane prawem państwa członkowskiego, do którego przedsiębiorstwo to kieruje swoją działalność, jeśli okaże się, że przedsiębiorstwo to przetwarza rozpatrywane dane w kontekście prowadzenia działalności gospodarczej w tym państwie członkowskim. Ocena, czy ta okoliczność ma miejsce, należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 6.7.2015.

Wyrok Trybunału (duga izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Sprawa C-240/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21/WE — Artykuł 3 — Bezstronność i niezależność krajowych organów regulacyjnych — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuł 12 — Opłaty administracyjne — Objęcie krajowego organu regulacyjnego zakresem zastosowania przepisów obowiązujących w dziedzinie finansów publicznych oraz przepisów przewidujących ograniczenie i racjonalizację wydatków administracji publicznej)

(2016/C 350/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Strona pozwana: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Sentencja

Wykładni art. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą nr 2009/140/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., i art. 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy dokonywać w taki sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które obejmują krajowy organ regulacyjny w rozumieniu dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140, zakresem zastosowania przepisów krajowych obowiązujących w dziedzinie finansów publicznych, a w szczególności przepisów przewidujących ograniczenie i racjonalizację wydatków administracji publicznej, takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – Johannes Tomana i in./Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-330/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom należącym do rządu Zimbabwe albo osobom i podmiotom z nimi powiązanym — Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Umieszczenie nazwisk lub nazw skarżących w wykazie)

(2016/C 350/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Johannes Tomana i in. (przedstawiciele: M. O’Kane, Solicitor, M. Lester i Z. Al-Rikabi, Barristers)

Pozostałe strony postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i A. Vitro, pełnomocnicy); Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Georgieva, M. Konstantinidis i T. Scharf, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: M. Holt, pełnomocnik, wspierany przez S. Lee, barrister)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Johannes Tomana oraz 120 pozostałych skarżących, których nazwiska i nazwy zostały wymienione w załączniku do wyroku, pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej i Komisję Europejską.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Treviso – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Giuseppemu Astonemu

(Sprawa C-332/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 167, 168, 178–182, 193, 206, 242, 244, 250, 252 i 273 — Prawo do odliczenia podatku VAT — Wymogi materialne — Wymogi formalne — Termin zawity — Przepisy krajowe wykluczające prawo do odliczenia w wypadku nieprzestrzegania większości wymogów formalnych — Oszustwo podatkowe)

(2016/C 350/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Treviso

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Giuseppe Astone

Sentencja

- 1) Artykuły 167, 168, 178, art. 179 akapit pierwszy oraz art. 180 i 182 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym termin zawity na wykonanie prawa do odliczenia, taki jak termin w postępowaniu głównym, o ile zapewnione jest poszanowanie zasad równoważności i skuteczności, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuły 168, 178, 179, 193, 206, 242, 244, 250, 252 i 273 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwalają organom podatkowym odmówić podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej w wypadku stwierdzenia, że uchybił on w oszukańczy sposób – czego ustalenie należy do sądu odsyłającego – większości spoczywających na nim obowiązków formalnych, warunkujących możliwość skorzystania z tego prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Association France Nature Environnement/ Premier ministre; Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie

(Sprawa C-379/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena skutków wywieranych przez niektóre plany i programy na środowisko naturalne — Akt prawa krajowego niezgodny z prawem Unii — Skutki prawne — Uprawnienie sądu krajowego do czasowego utrzymania w mocy niektórych skutków takiego aktu — Artykuł 267 akapit trzeci TFUE — Obowiązek skierowania do Trybunału wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(2016/C 350/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association France Nature Environnement

Strona pozwana: Premier ministre; Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie

Sentencja

- 1) Sąd krajowy może, jeśli zezwala mu na to prawo krajowe, w drodze wyjątku i traktując każdy przypadek osobno, ograniczyć w czasie niektóre skutki stwierdzenia niezgodności z prawem przepisu prawa krajowego, który został uchwalony z naruszeniem obowiązków przewidzianych w dyrektywie 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, w szczególności obowiązków wynikających z jej art. 6 ust. 3, pod warunkiem, że owo ograniczenie motywowane jest nadrzędną przesłanką związaną z ochroną środowiska oraz uwzględnia szczególne okoliczności zawisłej przed nim sprawy. Z tego wyjątkowego uprawnienia może skorzystać tylko w razie spełnienia wszystkich kryteriów sformułowanych w wyroku z dnia 28 lutego 2012 r., *Inter-Environnement Wallonie i Terre wallonne* (C-41/11, EU:C:2012:103), a więc:

— zaskarżony przepis prawa krajowego musi stanowić prawidłowy środek transpozycji prawa Unii w dziedzinie ochrony środowiska;

- uchwalenie i wejście w życie nowego przepisu prawa krajowego nie pozwoli na uniknięcie niekorzystnych dla środowiska skutków uchylecia zaskarżonego przepisu prawa krajowego;
 - uchYLENIE tego przepisu będzie skutkować powstaniem luki prawnej w zakresie transpozycji prawa Unii w dziedzinie ochrony środowiska, co będzie tym bardziej niekorzystne dla środowiska, w tym znaczeniu, że owo uchYLENIE będzie przekładać się na mniejszą jego ochronę, pozostając tym samym w sprzeczności z podstawowym celem tej dyrektywy; oraz
 - utrzymanie w mocy, w drodze wyjątku, skutków zaskarżonego przepisu prawa krajowego będzie odnosić się wyłącznie do okresu bezwzględnie koniecznego do przyjęcia środków pozwalających na usunięcie stwierdzonej nieprawidłowości.
- 2) W obecnym stanie prawa Unii sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu, jest co do zasady zobowiązany do zwrócenia się do Trybunału w trybie prejudycjalnym, aby mógł on ocenić, czy przepisy prawa wewnętrznego uznane za sprzeczne z prawem Unii mogą, w drodze wyjątku, zostać czasowo utrzymane w mocy w świetle nadrzędnej przesłanki związanej z ochroną środowiska oraz szczególnych okoliczności zawistej przed nim sprawy. Sąd krajowy jest zwolniony z tego obowiązku tylko wówczas, gdy jest przekonany, co powinien szczegółowo uzasadnić, że wykładnia i stosowanie kryteriów sformułowanych w wyroku z dnia 28 lutego 2012 r., *Inter-Environnement Wallonie i Terre wallonne* (C-41/11, EU:C:2012:103) nie budzą żadnych racjonalnych wątpliwości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – Nils-Johannes Kratzer/R +V Allgemeine Versicherung AG

(Sprawa C-423/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 3 ust. 1 lit. a) — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość szans oraz równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Artykuł 14 ust. 1 lit. a) — Zakres stosowania — Pojęcie „dostępu do zatrudnienia, do prowadzenia działalności na własny rachunek oraz wykonywania zawodu” — Zgłoszenie kandydatury na stanowisko w celu uzyskania formalnego statusu kandydata jedynie po to, by dochodzić odszkodowania z powodu dyskryminacji — Nadużycie prawa)

(2016/C 350/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Nils-Johannes Kratzer

Strona pozwana: R+V Allgemeine Versicherung AG

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy oraz art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której osoba, ubiegając się o stanowisko, zmierza do uzyskania nie tego stanowiska, lecz jedynie formalnego statusu kandydata wyłącznie w celu dochodzenia odszkodowania, nie jest objęta pojęciem „dostępu do zatrudnienia lub wykonywania zawodu” w rozumieniu tych przepisów i jeśli przesłanki wymagane na mocy prawa Unii są spełnione, może zostać uznana za nadużycie prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Vattenfall Europe Generation AG/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-457/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Czasowy zakres stosowania — Chwila powstania obowiązku związanego z handlem uprawnieniami do emisji — Artykuł 3 — Załącznik I — Pojęcie instalacji — Działania służące spalaniu paliwa w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW)

(2016/C 350/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vattenfall Europe Generation AG

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Załącznik I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/UE z dnia 23 kwietnia 2009 r., w zakresie, w jakim włącza „spalanie paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW” do wykazu kategorii działań, do których stosuje się ta dyrektywa, należy interpretować w ten sposób, że obowiązek związany z handlem uprawnieniami instalacji przeznaczonej do wytwarzania energii elektrycznej powstaje z chwilą pierwszej emisji gazów cieplarnianych, a zatem ewentualnie nawet przed pierwszym wytwarzaniem energii elektrycznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 24 maja 2016 r. – Kamin und Grill Shop GmbH/Zentrale zur Bekämpfung unlauteren
Wettbewerbs Frankfurt am Main e.V.**

(Sprawa C-289/16)

(2016/C 350/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Kamin und Grill Shop GmbH

Druga strona postępowania: Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main e.V.

Pytania prejudycjalne

Czy sprzedaż „bezpośrednia” w rozumieniu art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 ⁽¹⁾ występuje już w wypadku, gdy podmiot gospodarczy lub jego personel zajmujący się sprzedażą sprzedaje produkt konsumentowi końcowemu bez włączania podmiotu trzeciego, czy też sprzedaż „bezpośrednia” ponadto wymaga, by sprzedaży dokonywano w miejscu przechowywania produktu przy jednoczesnej obecności podmiotu gospodarczego lub jego personelu zajmującego się sprzedażą oraz konsumenta końcowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgerichts Verden
(Niemcy) w dniu 27 czerwca 2016 r. – Ute Kleinsteuber/Mars GmbH**

(Sprawa C-354/16)

(2016/C 350/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Verden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ute Kleinsteuber

Strona pozwana: Mars GmbH

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy mające zastosowanie przepisy prawa Unii, w szczególności klauzula 4 pkt 1 i 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE ⁽¹⁾ dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) w brzmieniu ustalonym dyrektywą 98/23 ⁽²⁾ oraz art. 4 dyrektywy 2006/54/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy, w związku z dyrektywą Rady 2000/78/WE ⁽⁴⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one regulacjom i praktykom prawa krajowego, które dla celów obliczenia pracowniczego świadczenia emerytalnego wprowadzają rozróżnienie między częścią wynagrodzenia za pracę przypadającą poniżej podstawy wymiaru składki na ustawowe ubezpieczenie emerytalne i częścią wynagrodzenia przypadającą powyżej tej podstawy (tzw. „rozdzielona metoda wyliczenia świadczenia emerytalnego”), przy czym w odniesieniu do przychodów z pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy nie przewidują, że w pierwszej kolejności obliczane jest wynagrodzenie, jakie byłoby należne za porównywalne zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy, w odniesieniu do tego wynagrodzenia ustalane są części przypadające poniżej i powyżej podstawy wymiaru składki, i tak ustalona proporcja stosowana jest następnie do obniżonego przychodu z pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy?

W przypadku udzielenia na pytanie 1 a) odpowiedzi przeczącej:

- b) Czy mające zastosowanie przepisy prawa Unii, w szczególności klauzula 4 pkt 1 i 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) w brzmieniu ustalonym dyrektywą 98/23 oraz art. 4 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy, w związku z dyrektywą Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one regulacjom i praktykom prawa krajowego, które dla celów obliczenia pracowniczego świadczenia emerytalnego wprowadzają rozróżnienie między częścią wynagrodzenia za pracę przypadającą poniżej podstawy wymiaru składki na ustawowe ubezpieczenie emerytalne i częścią wynagrodzenia przypadającą powyżej tej podstawy (tzw. „rozdzielona metoda wyliczenia świadczenia emerytalnego”) i w odniesieniu do pracownika, który zatrudniony był częściowo w pełnym, a częściowo w niepełnym wymiarze czasu pracy, nie przewidują ustalenia świadczenia w oparciu o poszczególne okresy zatrudnienia (np. lata kalendarzowe), lecz zakładają obliczenie jednolitego wskaźnika wymiaru zatrudnienia dla całego okresu zatrudnienia, i zastosowanie rozdzielonej metody wyliczenia świadczenia emerytalnego dopiero do ustalonego na tej podstawie średniego wynagrodzenia?
2. Czy znajdujące zastosowanie przepisy prawa Unii, w szczególności wynikający z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i skonkretyzowany w dyrektywie Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, a zwłaszcza jej art. 1, 2 i 6, zakaz dyskryminacji ze względu na wiek należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on regulacjom i praktykom prawa krajowego, które przewidują ustalenie wysokości pracowniczego świadczenia emerytalnego w oparciu o stosunek okresu zatrudnienia do okresu liczonego od początku zatrudnienia do momentu osiągnięcia ustalonego wieku emerytalnego w ramach ustawowego systemu emerytalnego (obliczenie proporcjonalne według metody *pro rata temporis*), i jednocześnie ustalają limit lat pracy uwzględnianych dla celów świadczenia emerytalnego, co skutkuje tym, że pracownicy, których stosunek pracy zakończył się w młodszym wieku, otrzymują niższe świadczenie w ramach programu pracowniczego niż pracownicy, którzy skończyli pracować w wieku starszym, choć w obu przypadkach okres faktycznego zatrudnienia był taki sam?

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych/CEEP/oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych/ETUC/, Dz.U. 1998, L 14, s. 9.
- ⁽²⁾ Dyrektywa Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie rozszerzenia dyrektywy 97/81/WE w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) na Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Dz.U. 1998, L 131, s. 10.
- ⁽³⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana), Dz.U. 2006, L 204, s. 23.
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, Dz.U. L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Törvényszék (Węgry) w dniu 13 lipca 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Dánielowi Bertoldowi Ladzie

(Sprawa C-390/16)

(2016/C 350/19)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Törvényszék

Uczestnik postępowania głównego

Dániel Bertold Lada

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 67 i 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) należy interpretować w ten sposób, że stoją one w sprzeczności z przeprowadzeniem przewidzianego w przepisach krajowych postępowania karnego czy też innej procedury krajowej, które miałyby za przedmiot „uznanie” czy też modyfikację w państwie członkowskim skuteczności wyroku wydanego przez zagraniczny sąd – w efekcie których należałoby traktować ten wydany przez zagraniczny sąd wyrok tak, jakby został wydany przez sąd krajowy – w odniesieniu do oskarżonego, którego sprawa karna została już ostatecznie i prawomocnie osądzona w wyroku wydanym przez sąd krajowy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej?
- 2) Czy procedura uregulowana przez państwo członkowskie Unii, a konkretnie – zawarty w §§ 46–48 węgierskiej ustawy XXXVIII z 1996 r. „celem uznania skuteczności” na Węgrzech [wydanych przez zagraniczne sądy orzeczeń skazujących] przepis dotyczący przeprowadzonego postępowania karnego, które zostało zakończone wydaniem prawomocnego orzeczenia (odnoszącego się do tej samej osoby i tego samego czynu zabronionego) w innym państwie członkowskim, pomimo tego, że procedura ta nie ma w rzeczywistości na celu wykonania takiego wyroku, lecz uwzględnienie tego orzeczenia w postępowaniach karnych, które mogą być prowadzone w przyszłości, jest – w świetle decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. ⁽¹⁾ – zgodna z ustanowioną w art. 50 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz w art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen zasadą „non bis in idem”?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/675/z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. 2008, L 220, s. 32).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 14 lipca 2016 r. – M/Ministerstvo vnitra**

(Sprawa C-391/16)

(2016/C 350/20)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: M

Druga strona postępowania: Ministerstvo vnitra

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14 ust. 4 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE ⁽¹⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony jest nieważny z tej przyczyny, że przepis ten narusza art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 78 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zasady ogólne prawa Unii, o których mowa w art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 337, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București
(Rumunia) w dniu 13 lipca 2016 r. – Marcu Dumitru/Agencia Națională de Administrare Fiscală
(ANAF), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București**

(Sprawa C-392/16)

(2016/C 350/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marcu Dumitru

Strona przeciwna: Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

Pytania prejudycjalne

Czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym dyrektywa VAT 77/388/EWG ⁽¹⁾ i dyrektywa 2006/112/WE ⁽²⁾ stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce podatkowej, zgodnie z którą do podmiotu poddanego kontroli i zarejestrowanego następnie z urzędu w następstwie takiej kontroli do celów podatku VAT nie ma zastosowania mechanizm odwrotnego obciążenia (procedury uproszczone), który w tym okresie był obowiązkowy z tytułu dotyczących gruntów transakcji między podatnikami VAT, z uwagi na to, że kontrolowany podmiot nie wniósł o zarejestrowanie do celów podatku VAT ani nie uzyskał tej rejestracji przed dokonaniem takich transakcji lub w dniu przekroczenia pułapu [zwolnienia]?

- ⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977 L 145, s. 1).
- ⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Trier (Niemcy)
w dniu 1 sierpnia 2016 r. – Verband Sozialer Wettbewerb e.V./TofuTown.com GmbH**

(Sprawa C-422/16)

(2016/C 350/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Trier

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verband Sozialer Wettbewerb e.V.

Strona pozwana: TofuTown.com GmbH.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 78 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽¹⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1308/2013”) należy w ten sposób interpretować, że definicje, oznaczenia i opisy handlowe w rozumieniu Załącznika VII nie muszą spełniać odpowiednich wymogów tego załącznika, w wypadku gdy odpowiednie definicje, oznaczenia i opisy handlowe są uzupełnione dodatkami stanowiącymi wyjaśnienie wzgl. opis (jak np. „masło tofu” dla produktu czysto roślinnego)?
2. Czy załącznik VII część III pkt 1 rozporządzenia nr 1308/2013 należy w ten sposób rozumieć, że pojęcie „mleko” oznacza wyłącznie zwykłą wydzielinę z wymion – bez żadnych dodatków ani niepoddaną ekstrakcji – otrzymywaną z co najmniej jednego doju albo że pojęcie „mleko” może – w danym wypadku przy dodaniu pojęć wyjaśniających takich jak „mleko sojowe” – być także wykorzystywane w odniesieniu do produktów roślinnych (wegańskich) przy ich sprzedaży?
3. Czy załącznik VII cz. III pkt 2 do art. 78 rozporządzenia nr 1308/2013 należy w ten sposób interpretować, że wymienione tam w pkt 2 a) szczegółowo wymienione oznaczenia, a w szczególności „serwatka”, „śmietanka”, „masło”, „maślanka”, „ser”, „jogurt” albo pojęcie „śmietana” itd. są wyłącznie zastrzeżone dla produktów mlecznych albo czy w zakres przedmiotowy załącznika VII cz. III pkt 2 rozporządzenia nr 1308/2013 mogą również wchodzić czysto roślinne/wegańskie produkty, które zostały wytworzone bez (pochodzenia zwierzęcego) mleka?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 671

**Odwołanie od wyroku wydanego w dniu 2 czerwca 2016 r. w sprawie T-723/14, HX/Rada,
wniesione w dniu 1 sierpnia 2016 r. przez HX**

(Sprawa C-423/14 P)

(2016/C 350/23)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Wnoszący odwołanie: HX (przedstawiciele: S. Koev)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i zasadne oraz uznanie wszystkich zarzutów zawartych w odwołaniu za zasadne;
- uznanie, że można stwierdzić częściową nieważność podważanych aktów prawnych;
- częściowe uchylenie wyroku Sądu z dnia 2 czerwca 2016 r., T-723/14, HX/Rada, w którym Sąd oddalił skargę HX;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/837 z dnia 28 maja 2015 r. zmieniającej decyzję 2013/255 2013/255 (Dz.U. 2015 L 132, s. 82), na mocy której Rada przedłużyła okres ważności decyzji 2013/255 do dnia 1 czerwca 2016 r., w zakresie, w jakim dotyczy ona HX;
- nakazanie Radzie Unii Europejskiej pokrycia wszystkich kosztów, wydatków i opłat poniesionych przez stronę skarżącą w związku z zastępstwem procesowym.

Zarzuty i główne argumenty

1. Błąd w stosowaniu prawa wynikający z naruszenia prawa Unii: ponieważ decyzja, przeciwko której była skierowana oddalona skarga, nie została doręczona osobiście stronie skarżącej, mimo że Rada знаła jej adres, należy przyjąć, że dostosowanie skargi odnoszącej się do tych aktów prawnych jest dopuszczalne i zostało dokonane w terminie.
2. Błąd w stosowaniu prawa wynikający z naruszenia przepisów proceduralnych, który w następujący sposób niekorzystnie wpływa na interesy strony skarżącej:
 - brak odrębnej skargi sformułowanej na piśmie nie narusza praw strony przeciwnej ani nie utrudnia pracy Trybunału;
 - Sąd nie uwzględnił języka postępowania, ponieważ bułgarska wersja regulaminu postępowania nie zawiera bezwzględnego obowiązku przedłożenia odrębnego pisma;
 - naruszenie zasady kontryktoryjności przewidzianej w art. 64 regulaminu postępowania, ponieważ Sąd nie umożliwił stronie skarżącej zapoznania się ani z decyzją Rady lub ani z innymi wersjami językowymi regulaminu postępowania, tak aby strona skarżąca mogła sporządzić skargę zgodnie ze znajomością języka i oczekiwaniami Sądu;
 - Sąd nie wywiązał się z obowiązków spoczywających na nim na mocy art. 86 § 4 regulaminu postępowania, który wymaga umożliwienia przedstawienia kopii decyzji Rady (WPZiB) 2015/837 z dnia 28 maja 2015 r. uzasadniającej dostosowanie skargi, a w razie konieczności wyznaczenia dodatkowego terminu;
 - Sąd naruszył art. 87 § 2 regulaminu postępowania, ponieważ w sprawozdaniu wstępnym nie zbadał w pełni okoliczności faktycznych sprawy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – Secretary of State for the Home Department/Franco Vomero

(Sprawa C-426/16)

(2016/C 350/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Secretary of State for the Home Department

Druga strona postępowania: Franco Vomero

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zwiększona ochrona na podstawie art. 28 ust. 3 lit. a) [dyrektywy 2004/38/WE] ⁽¹⁾ zależy od posiadania prawa stałego pobytu w rozumieniu art. 16 i art. 28 ust. 2.

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej zostają również przedstawione następujące pytania prejudycjalne:

- 2) Czy okres zamieszkiwania przez poprzednie dziesięć lat, o którym mowa w art. 28 ust. 3 lit. a), jest:
- a) zwykłym okresem kalendarzowym, licząc wstecz od odpowiedniej daty (w tym przypadku od daty wydania decyzji o wydaleniu), z uwzględnieniem wszystkich okresów nieobecności lub odbywania kary pozbawienia wolności,
 - b) okresem potencjalnie nieciągłym, osiąganym licząc wstecz od odpowiedniej daty przez zsumowanie okresu lub okresów, w których dana osoba nie była nieobecna lub nie odbywała kary pozbawienia wolności, dające łącznie – o ile to możliwe – 10-letni okres poprzedniego zamieszkiwania,
- 3) Jaki jest rzeczywisty związek między kryterium zamieszkiwania przez dziesięć lat, do którego odnosi się art. 28 ust. 3 lit. a), a ogólną oceną więzi integracyjnej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, polskie wydanie specjalne: rozdział 05 tom 005 s. 46–61).

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2016 r. – BP Aromatics/Komisja

(Sprawa T-371/16)

(2016/C 350/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BP Aromatics Ltd (Geel, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Vanhulle, B. van de Walle de Ghelcke, C. Borgers i N. Baeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa w postaci zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 2–4 tejże decyzji;
- w każdym razie, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustaleniu domniemywanego środka pomocy i przy uznaniu go za system pomocy w rozumieniu art. 1 lit. d) rozporządzenia Rady 2015/1589 ⁽¹⁾ i art. 107 TFUE.
- 2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 TFUE, nie przedstawiła uzasadnienia i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, że belgijski system decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków stanowi środek pomocy państwa.
- 3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady 2015/1589 oraz ogólne zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, gdy nakazała odzyskanie domniemywanej pomocy.
- 4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 6 TFUE i zasadę równego traktowania oraz nadużyła władzy, gdy zastosowała przepisy dotyczące pomocy państwa celem zakazania belgijskiego systemu decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9)

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2016 r. – Victaulic Europe/Komisja

(Sprawa T-373/16)

(2016/C 350/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Victaulic Europe (Nazareth, Belgia) (przedstawiciel: C. Fairpo, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. dotyczącej obowiązującego w Królestwie Belgii systemu nieuwzględniania przy opodatkowaniu tzw. nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) w zakresie, w jakim Komisja w tej decyzji w błędny sposób kwalifikuje system indywidualnych interpretacji prawa podatkowego jako reżim podatkowy, nie identyfikuje odpowiednio środka pomocowego, którego przyznanie zarzuca, błędnie uznaje indywidualne interpretacje prawa podatkowego za niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE i w bezpodstawny sposób nakazuje Belgii odzyskanie nieokreślonych kwot od adresatów indywidualnych interpretacji prawa podatkowego przyjętych w ramach systemu nieuwzględniania przy opodatkowaniu nadmiernych zysków;
- obciążenie Komisji kosztami związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja miała dopuścić się naruszenia prawa kwalifikując system indywidualnych interpretacji prawa podatkowego jako reżim podatkowy.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja miała dopuścić się naruszenia prawa nie stwierdzając tego, czy zarzucane przyznanie pomocy rzeczywiście skutkowało przysporzeniem korzyści.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja miała dopuścić się naruszenia prawa uznając system indywidualnych interpretacji prawa podatkowego za selektywny.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że nałożony na Belgię obowiązek odzyskania kwot rzekomej pomocy narusza zasadę pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2016 r. – Tri Ocean Energy/Rada

(Sprawa T-383/16)

(2016/C 350/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tri Ocean Energy (Kair, Egipt) (przedstawiciele: P. Saini, QC, R. Mehta, Barrister i N. Sheikh, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 141, s. 125), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/840 z dnia 27 maja 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 141, s. 30), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy do umieszczenia nazwy skarżącego w załącznikach do podważanej decyzji i podważanego rozporządzenia, określonej w art. 28 ust. 1 decyzji Rady 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii („pierwotna decyzja”) i w art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii („pierwotne rozporządzenie”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący niewypełnienia przez Radę obowiązku uzasadnienia zarówno podważanej decyzji jak i podważanego rozporządzenia.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieuzasadnionego i nieproporcjonalnego ograniczenia prawa własności skarżącego i jego prawa do reputacji.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2016 r. – Eval Europe/Komisja

(Sprawa T-388/16)

(2016/C 350/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eval Europe NV (Zwijndrecht, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Vanhulle, B. van de Walle de Ghelcke, C. Borgers i N. Baeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa w postaci zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 2–4 teże decyzji;
- w każdym razie, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy ustaleniu domniemywanego środka pomocy i przy uznaniu go za system pomocy w rozumieniu art. 1 lit. d) rozporządzenia Rady 2015/1589 ⁽¹⁾ i art. 107 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 107 TFUE, nie przedstawiła uzasadnienia i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, że belgijski system decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków stanowi środek pomocy państwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady 2015/1589 oraz ogólne zasady pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, gdy nakazała odzyskanie domniemywanej pomocy.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 6 TFUE i zasadę równego traktowania oraz nadużyła władzy, gdy zastosowała przepisy dotyczące pomocy państwa celem zakazania belgijskiego systemu decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9)

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – SJM Coordination Center/Komisja

(Sprawa T-420/16)

(2016/C 350/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: St. Jude Medical Coordination Center (SJM Coordination Center) (Zaventem, Belgia) (przedstawiciele: F. Louis i J. Ylinen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa w postaci zwolnienia z podatku nadwyżek zysku SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zaliczyła skarżącego do beneficjentów domniemanego systemu pomocy;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazała odzyskanie od skarżącego wszelkich kwot domniemanej pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji.

Skarżący podnosi, że Komisja nie jest uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji i że zaskarżona decyzja narusza zasadę ograniczonych kompetencji powierzonych Unii.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Skarżący podnosi, że sprzeczne stanowiska Komisji w decyzji o wszczęciu postępowania i w zaskarżonej decyzji naruszyły prawo skarżącego do bycia wysłuchanym.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej kwalifikacji jako systemu pomocy.

Skarżący podnosi, że Komisja w zaskarżonej decyzji niesłusznie stwierdziła istnienie systemu i że podejście Komisji narusza ciężący na niej obowiązek wyczerpującego, sumiennego i bezstronnego zbadania wszystkich okoliczności, których dotyczyło dochodzenie.

4. Zarzut czwarty, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia.

Skarżący podnosi, że Komisja nie uzasadniła właściwie podstaw zaskarżonej decyzji.

5. Zarzut piąty, dotyczący błędnego stwierdzenia selektywności zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest błędna w odniesieniu do wszystkich trzech etapów ustalania selektywności pod szeregim względów: po pierwsze, art. 185 § 2 lit. b) belgijskiego code des impôts sur les revenus 1992 (zwanego dalej „kodeksem podatków dochodowych z 1992 r.” lub „CIR”) i zasada nadwyżek zysku nie mogą być wykluczone z układu odniesienia; po drugie, decyzja skierowana do skarżącego nie obejmuje odstępstwa ani od a) zasady pełnej konkurencji, ani b) belgijskiego systemu podatku dochodowego od osób prawnych; oraz, po trzecie, domniemane odstępstwo jest uzasadnione potrzebą uniknięcia podwójnego opodatkowania.

6. Zarzut szósty dotyczący braku korzyści.

Skarżący podnosi, że Komisja nie dokonała w zaskarżonej decyzji analizy istnienia korzyści. Skarżący twierdzi, że nie uzyskał korzyści, a wszelkie korzyści są zgodne z zasadą pełnej konkurencji określoną w art. 9 modelowej konwencji podatkowej OECD, którą art. 185 § 2 CIR wprowadza do belgijskiego prawa.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania, ponieważ, po pierwsze, Komisja twierdziła, iż zasada pełnej konkurencji uprawnia organy podatkowe do zwiększenia podstawy opodatkowania wielonarodowych przedsiębiorstw (zwanym dalej „WP”) i jednocześnie wprowadziła wymóg istnienia konkretnego ryzyka podwójnego opodatkowania w celu umożliwienia korekt w dół oraz ponieważ, po drugie, Komisja ograniczyła analizę korzyści do szczebla belgijskiego podmiotu WP.

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i legalności.

Zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa, ponieważ, po pierwsze, Komisja nie uwzględniła orzecznictwa i własnej dotychczasowej praktyki oraz, po drugie, brak określenia rzekomej korzyści.

9. Zarzut dziewiąty, dotyczący tego, że odzyskanie skutkuje podwójnym opodatkowaniem.

Skarżący podnosi, że Komisja popełniła błąd zakładając w zaskarżonej decyzji, iż nie może istnieć ryzyko podwójnego opodatkowania, które zwiększyłoby się, gdyby zobowiązano skarżącego do zapłaty wszelkich kwot w postępowaniu w przedmiocie odzyskania pomocy. Skarżący twierdzi, że należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazała w niej Belgii odzyskanie od skarżącej wszelkich kwot.

10. Zarzut dziesiąty, dotyczący tego, że odzyskanie pomocy nie może podlegać uprawnieniom dyskrejonalnym Komisji.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja okazuje się przyznawać Komisji uprawnienia dyskrejonalne do odrzucenia dostosowań podstawy opodatkowania podatnika na podstawie rzeczywistych okoliczności faktycznych w chwili wydania decyzji w sprawie nadwyżek zysku.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – Sensi Vigne & Vini/EUIPO – El Grifo (CONTADO DEL GRIFO)

(Sprawa T-434/16)

(2016/C 350/30)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sensi Vigne & Vini Srl (Lamporecchio, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Caricato)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: El Grifo, SA (San Bartolomé de Lanzarote, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy Unii Europejskiej zawierający elementy słowne „CONTADO DEL GRIFO” – zgłoszenie nr 12 097 416

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie R 2218/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 25 maja 2016 r. w całości;
- uwzględnienie niniejszej skargi, orzekając co do istoty na rzecz rejestracji znaku towarowego UE nr 012097416, który zgłoszono do rejestracji w dniu 28 sierpnia 2013 r. w klasie 33;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed izbą odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – holyGhost/EUIPO – CBM (holyGhost)

(Sprawa T-439/16)

(2016/C 350/31)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: holyGhost GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci M. Wiedemann i S. Engbrink)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: CBM Creative Brands Marken GmbH (Zurych, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „holyGhost” – zgłoszenie nr 11 757 853

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 maja 2016 r. w sprawie R 2867/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2016 r. – Vasco Group i Astra Sweets/Komisja

(Sprawa T-444/16)

(2016/C 350/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vasco Group (Dilsen-Stokkem, Belgia) i Astra Sweets (Turnhout, Belgia) (przedstawiciel: adwokat H. Gilliams)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie systemu pomocy dotyczącego zwolnienia z podatku nadwyżki zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 2–4 decyzji;
- w każdym wypadku stwierdzenie nieważności art. 2–4 tej decyzji w zakresie, w jakim przepisy te (a) nakazują odzyskanie pomocy od podmiotów innych niż adresaci „decyzji w sprawie nadwyżki zysków” określonej w zaskarżonej decyzji oraz (b) nakazują odzyskanie kwoty równej oszczędnościom podatkowym beneficjenta, nie pozostawiając Belgii możliwości uwzględnienia korekty finansowej w górę dokonanej przez inne organy podatkowe;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie, nadużycia władzy i braku odpowiedniego uzasadnienia, jako że w swojej decyzji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie systemu pomocy dotyczącego zwolnienia z podatku nadwyżki zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wprowadzonego w życie przez Królestwo Belgii Komisja stwierdziła istnienie systemu pomocy.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 TFUE i obowiązku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie, jako że w zaskarżonej decyzji Komisja zakwalifikowała domniemany system pomocy jako środek selektywny.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 TFUE i oczywistego błędu w ocenie, jako że w zaskarżonej decyzji Komisja utrzymuje, iż domniemany system pomocy przysparza korzyści.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 TFUE, naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, oczywistego błędu w ocenie, nadużycia władzy i braku uzasadnienia, jako że w zaskarżonej decyzji Komisja nakazała Belgii odzyskanie pomocy.
-

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2016 r. – Pirelli Tyre/EUIPO – Yokohama Rubber (przedstawienie bieżnika opony)

(Sprawa T-447/16)

(2016/C 350/33)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pirelli Tyre SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: T. Müller i F. Togo, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The Yokohama Rubber Co. Ltd (Tokio, Japonia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: graficzny znak towarowy (przedstawienie bieżnika opony – unijny znak towarowy nr 2 319 176)

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie R 2583/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim unieważniono w niej prawo do znaku towarowego i obciążono stronę skarżącą kosztami postępowania przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i e) pkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL